

Henna Vale

SALATTU RAKKAUS

Salattu rakkaus

Henna Vale

Salattu rakkaus

© 2024 Henna Vale

Kannen suunnittelu: Henna Vale

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7056-6

Sisällysluettelo

1 Vittu. Tätä. Elämää.....	7
2 Blondiutta, dominantteja, sidoksia ja mietintää.....	21
3 Pizzaa.....	37
4 Apua!	55
5 Niin siinä sitten kävi	74
6 Klubittelua.....	97
7 Luojalle kiitos paksuista kalloista	118
8 Menin uimaan.....	137
9 Tulta keittiössä.....	154
10 Banaaneja.....	172
11 Se sattui.....	190
12 Moi taas	206
13 Juhlitaan!	226
14 Olen pahoillani, herra	243
15 Salainen Joulupukki.....	259

1
VITTU. TÄTÄ. ELÄMÄÄ.

Vuosi sitten

Vittu. Täten. Elämä.

Piilotin pääni untuvatyydyni alle, mutta se oli turhaa. Viereisestä huoneesta kuulunut jatkuva voihkina ja jumputus vuotivat yrityksistäni huolimatta pehmeiden höyhenten läpi korviini luoden pelottavan rytmin sanoille, jotka takoivat pääni läpi jatkuvana silmukkana niin kuin ne olivat tehneet viimeisen vuoden ajan. Ei auttanut, että huone oli pimeä, jättäen minut yksin värikkäiden visioideni kanssa, joita likainen mieleni maalasi suljettujen silmiäni eteen. Puristin lakanoitani nyrkkeihini ja kireä puuvilla sai lyhyet kynteni särkemään, mutta sekään ei auttanut jokaviikkoista ongelmaani.

Tömähdys.

Vittu.

Voihkaisu.

Tätä.

- Kovempaa!

Elämää.

Toivoin voivani sanoa, ettei minulla ollut aavistustakaan, kuinka olin päätenyt tähän, mutta se olisi ollut valehtelemista. Ja vaikka saatoin olla tehnyt monia ikäviäkin asioita, itselleni valehteleväminen ei ollut koskaan kuulunut niihin.

Kaikki oli alkanut vuosi sitten, kun olin menettänyt ensimmäisen työpaikkani. Olin työskennellyt eräässä suuressa sanomalehtiyhtiössä yliopistosta valmistumisesta lähtien, antanut heille viisi arvokasta vuotta elämästäni, mutta olin silti ollut ensimmäinen, jota oli käsketty lähtemään, kun rahat olivat käyneet vähiin. Vuokrasopimukseni oli ollut päättymässä, ja minun oli pitänyt löytää uusi asunto. Se ei kuitenkaan ollut käynyt helposti. Olin asunut ensimmäiset viikot surkeassa hotellissa ja yrittänyt myydä tekstejäni mille tahansa lehdelle, joka suinkin halusi julkaista kirjoituksiani, ja vaikka olin tienannut joka kuukausi säällisen määrän rahaa, yksikään vuokranantaja ei ollut halunnut saada vuokralaista, jolla ei ollut vanhaa kunnon vakituista työpaikkaa. Joten viikkojen turhautuneen valituksen jälkeen olin antanut periksi ja muuttanut yhteen parhaan ystäväni Alexin kanssa.

Jaetaan asunto, Luka, Alex oli ehdottanut.

Siitä tulee hauskaa, Luka, hän oli taivutellut.

Miksikäs ei? Mutta vain muutamaksi viikoksi, olin vastannut.

Mikä typerys olin ollutkaan.

Aluksi oli näyttänyt siltä, että Alex oli ollut oikeassa. Asuminen vanhimman ystäväni kanssa, sellaisen, jonka

olin tuntenut päiväkodista asti, oli ollut mukavaa. Ystävyksemme oli kestänyt leikkisät lapsuusvuodet ja koko pitkän kouluajan, hurjemmat yliopistokaudet, viattomat tyttöystävät ja ensimmäiset epätoivoiset suudelmat. Edes maailmanlopuilta tuntuneet erot ja petetyksi tuleminen eivät olleet onnistuneet ajamaan meitä erillemme. Alex oli ollut minun pysyvä kallioni elämän muuttuvassa meressä, joten miksi olisin halunnut luopua hänestä?

Kun äitini oli kuollut syöpään ollessani kuusitoista-vuotias, Alex oli ollut tukenani ja lohduttanut minua, kun isäni oli ollut niin murtunut surusta, että hän oli unohtanut minun olemassaoloni välillä kokonaan. Kun Alex oli vuorostaan joutunut onnettomuuteen ja hänen jalkansa oli murtunut pahasti, olin istunut hänen sänkyssä vieressä ja pelannut pelejä hänen kanssaan, kunnes sormemme olivat olleet kipeät ja väsymys oli saanut silmämme kirvelemään. Joten kun hän oli ehdottanut, että jakaisimme vuokran ja muuttaisimme siihen kauniiseen kahden makuuhuoneen taloon, jonka hän oli onnistunut löytämään mutta johon hänellä ei ollut yksin varaa, en ollut edes ajatellut miettiväni asiaa. Olisihan kyse vain muutamasta viikosta, pienestä, ohikiitävästä hetkestä ennen kuin löytäisin jälleen maan jalkojeni alle ja voisin vuokrata oman asuntoni. Voisin varmasti elää hänen kanssaan ne arvokkaat päivät, työntää sivuun sellaiset asiat, joista Alex ei tiennyt mitään ja teeskennellä olevani se kaveri, jonka hän kuvitteli tuntevansa niin hyvin.

Ensimmäinen viikko hänen kanssaan oli ollut helppo. Olimme ostaneet huonekaluja, etsineet paikkoja työpöydillemme, sopineet kuinka maksamme ruokaostokset ja jopa järjestäneet tupaantuliaiset läheisimmille

ystävillemme. Hän ei jättänyt wc-istuimen kantta ylös, enkä minä ollut liian sotkuinen; aikataulumme olivat olleet riittävän samanlaiset ja työmme olivat alkaneet samaan aikaan, kun olin onnistunut viimein löytämään sellaisen. Meillä ei siis olisi pitänyt olla pienintäkään ongelmaa, vain huoletonta ja mukavaa poikamieselämää.

Ja erityisesti siinä asiassa olin valehdellut itselleni.

Siitä lähtien kun Alex oli huomannut, että tytöillä oli tissit ja hän pystyi tekemään niillä asioita, hän oli ollut varsinainen peluri ja naistenmies. Viimeiset 15 vuotta hän oli purjehtinut tytöltä toiselle hurmaten heitä komeilla kasvoillaan, deittaillut vuosikurssimme läpi ja etsinyt baareista yhden illan juttuja siinä missä minulla oli ollut enimmäkseen pitkiä sinkkujaksoja, joiden väliin oli mahtunut muutamia lyhyitä parisuhteita.

Kun olimme muuttaneet yhteen, olin juuri eronnut kolme kuukautta kestäneestä kumppanistani - se oli ollut pisin suhde, joka minulla oli koskaan ollut - enkä ollut voinut edes kuvitella seurustelevani enää koskaan. Alex puolestaan oli odottanut hädin tuskin kahta viikkoa ennen kuin hän oli kysynyt, voisiko hän tuoda jonkun naisen luoksemme. Olin vain nyökännyt hajamielisesti ja selaillut nettiä autuaan tietämättömänä siitä, että olin juuri tuominnut elämäni henkilökoh- taiseksi helvetiksi hamaan tulevaisuuteen saakka. Se nyökkäys oli ollut yksi elämäni suurimpia virheitä.

Ensimmäisen kerran kun Alex oli tuonut naisseurailaisensa luoksemme, olin ollut järkyttynyt huomattessani kaksi asiaa. Ensinnäkin ystävälläni oli puoli, josta en ollut tiennyt mitään, ja sen lisäksi meidän seinämme olivat ohuet. Eivätkä vain anteeksi-että-paiskoin-oveani-ohuet, vaan voit-kuulla-kaiken-lävitsemi-ohuet. Olin tiennyt ensimmäisestä yöstä lähtien, että äänet

kantautuivat helposti paikasta toiseen tässä pienessä asunnossa, mutta koska emme ikinä olleet käyttäneet huoneitamme juuri muuhun kuin nukkumiseen, en ollut välittänyt edes mainita Alexille asiasta. Minulla oli ääntä vaimentavat kuulokkeeni, jos en halunnut kuulla ystäväni edesottamuksia.

En kuitenkaan ollut ottanut huomioon, että kaikki päiväsaikaan kuulemani äänet olivat tulleet arkisista toimista. Olin kuullut kolinaa keittiöstä, kun Alex oli tyhjentänyt astianpesukoneen, olohuoneesta television ääniä jonkun ohjelman musiikkien soidessa tavallista kovempaa ja satunnaisen kolahduksen suihkusta, kun Alexilla oli ollut kiire lähteä töihin. Minut olikin päässyt yllättämään, että se valkoinen, tylsä seinä, joka erotti huoneitamme, oli niin hauras, että olin alkanut epäillä voivani kaataa sen paljain käsin.

Tuona kohtalokkaana iltana olin istunut olohuoneessa jääkiekkopeliin syventyneenä, kun olin kuullut ulko-oven avautuvan. Olin kääntänyt katseeni televisiosta vain nähdäkseni kauniin blondin kävelevän sisään Alexin kanssa. Hän oli ollut naiseksi pitkä, mutta oli siitä huolimatta yltänyt jättimäistä parasta ystävääni tuskin olkapäähän saakka, ja hänen vaalea ihonsa ja kultaiset kiharansa olivat erottuneet kauniina kontrastina Alexin tummempia värejä vastaan. Nainen oli ollut uskomattoman upea, mutta siitä huolimatta vasta jokin Alexin asennossa, pilkahdus hänen silmissään, oli saanut minut takeltelemaan sanoissani.

Ystäväni oli näyttänyt tavallista itsevarmemmalta ja vahvemmalta, ja hänen jääsiniesten silmiensä ilme oli ollut päättäväinen. Hän ei ollut ajanut partaansa sinä päivänä, ja musta sänki yhdessä hänen hieman ylikasvaneiden tummien hiustensa kanssa oli saanut

Alexin näyttämään lähes vaaralliselta. Suuni oli tuntunut yhtäkkiä kuivalta, joten olin tehnyt sen, mitä kuka tahansa järkevä mies olisi tilanteessani tehnyt. Olin piilottanut reaktioni kuten olin tehnyt hänen kanssaan niin monta kertaa aiemmin aina teini-ikästä lähtien. Televisio oli jäänyt auki, kun olin heilauttanut heille kättäni ja paennut huoneeseeni antaakseni rakastavaisille tilaa.

Se oli ollut toinen virheeni.

Sen sijaan että olisi istunut olohuoneeseen seurustelemaan treffikumppaninsa kanssa niin kuin olin odottanut hänen tekevän, Alex oli johdattanut naisen suoraan huoneeseensa. Olin istunut työpöytäni ääressä toivoen, että saisin tehtyä vähän töitä, kun olin kuullut Alexin kaapin oven narahtavan. En ollut kiinnittänyt asiaan juuri huomiota, olihan tämä vanha talo, jonka saranat eivät olleet nähneet öljyä vuosikymmeniin. Ehkä ystäväni halusi vain vaihtaa vaatteensa tai jotain. Alex oli joskus turhankin tarkka siitä, mitä vaatteita käytti, ja saattoi vaihtaa paitansa parikin kertaa päivän aikana. Vasta viime kolina ja pehmeä metallinen kilahdus olivat saaneet minut nostamaan pääni ja tuijottamaan välillämme kohonnutta valkoista seinää ihmetellen, mitä helvettiä Alex oikein oli tekemässä.

Se oli käynyt minulle erittäin selväksi seuraavan tunnin aikana. Tunnin, joka oli tuntunut ikuisuudelta kii-rastulessa.

- Käy makaamaan sängylle ja ota kiinni sen päädystä.

Järkytys oli kulkenut lävitseni, kun olin kuullut Alexin matalan, käskevän äänen yhtä kovana ja selkeänä kuin hän olisi seisonut kanssani tässä pienessä huoneessa. Olin kuullut vaimeita kalahduksia ja kahinaa, jotka olivat saattaneet tarkoittaa vain sitä, että nainen oli tehnyt niin kuin Alex oli käskennyt, totellut innokkaasti

parhaan ystäväni jämäköitä käskyjä. Nopea, metallinen, vetoketjumainen ääni oli hämmentänyt minua, mutta vain hetken.

- Ne ovat liian tiukalla, nainen oli valittanut, mutta Alex oli vain nauranut, ja tuo tumma ääni oli saanut väreet kulkemaan selkärankaani pitkin. Se oli ollut yhtä aikaa outo ja syntinen, kuin jonkin kielletyn hedelmän maku, joka oli ollut ulottumattomissani niin kauan, etten ollut edes tiennyt tarvitsevani sitä. Tapa, jolla Alex nauroi vitseillemme, oli kuuma jo itsessään, mutta tämä matala, karhea ääni, jonka hän tuntui säästävän makuuhuoneeseen? Se oli tehnyt keholleni asioita, jotka olivat olleet joko erittäin hyviä tai todella huonoja. Olin alkanut epäillä, että katuisin vielä elämäni ja tekemiäni valintoja ennen kuin tämä ilta olisi ohi.

- Sinä vain luulet niin. Luota minuun. Olen kiinnittänyt käsiraudat niin monta kertaa, että tiedän, mitä teen.

- Mutta en voi koskea sinuun nyt.

Naisen ääni oli ollut täynnä katumusta ja kaipausta, enkä ollut voinut syyttää häntä. Minulla oli kiinteä vartalo ja lihakset, jollaiset moni mies olisi halunnut itselleen, ja olin jopa itsekin tyytyväinen siihen, miltä näytin. Silti se, mitä näin peilistäni joka aamu, ei yltänyt lähellekään sitä puolijumalaa, jollainen paras ystäväni oli.

Alexilla oli kaunis iho, tasaisen sileä ja ruskettunut, ja tiesin hänen harrastavan liikuntaa lähes orjallisesti pitääkseen jäntevän vartalonsa elämänsä kunnossa. Hänen rintansa oli kuin veistos, jota olin salaa ihaillut joka kerta, kun hän oli käynyt suihkussa tai kävellyt pienessä asunnossamme ilman paitaa. Hänen melkein mustat hiuksensa olivat niin pitkät, että ne taipuivat hieman latvoistaan, mutta silti riittävän lyhyet, etteivät ne näyttäneet rähjäisiltä. Minun silmissäni tuo mies oli kuin

taideteos, ja jopa pieni arpi, jonka hän oli saanut leukaansa pudotessaan puusta, kun olimme kymmenen, toi häneen vain lisää särmää. Ei siis ollut mikään ihme, että tämäniltainen seuralainen olisi halunnut juoksuttaa käsiään tuota silkoista ihoa pitkin.

Olin kuullut sängyn narahtavan, kun ystäväni oli noussut sille liittyäkseen naisen seuraan.

- Se on asian ydin. Otetaan tämä mekko pois, Alexin matala ääni oli mutissut, ja olin melkein voinut nähdä heidät siellä. Olin kuvitellut naisen pitsisissä alushousuissa ja hentoisissa rintaliiveissään, kädet sidottuna Alexin sängyn tukeviin metallisiin pylväisiin, ja parhaan ystäväni ilman paitaa, yllään vain matalalla roikkuneet farkut, jotka halasivat hänen lanteitaan kuin toinen iho. Olin saattanut lähes tuntea voimakkaat reidet ja nähdä tuon houkuttelevan pullistuman niiden välissä, häveliäästi piilotettuna kireän sinisen kankaan alle. Mielikuva oli saanut omat housuni tuntumaan ahtailta ja olin asettellut itseäni niin hyvin kuin pystyin. Alexin huoneesta ei ollut hetkeen kuulunut mitään, ja olin yrittänyt kääntää huomioni takaisin työhön, mutta siitä ei ollut ollut mitään hyötyä. Ajatukseni olivat kiertäneet viereiseen huoneeseen joka kerta kun keskittymiseni lipesi.

Olin vain puutteessa, koska siitä oli kulunut useampi kuukausi, kun olin viimeksi harrastanut seksiä, olin sanonut itselleni, kun mieleni oli vaeltanut ystäväni huoneeseen huolimatta päätöksestäni keskittyä syötteeni kiehtoviin videoihin. Ja kun matala, ehdottomasti naisellinen voihkaisu oli kantautunut ohuen seinän läpi ja alaruumiini oli vastannut siihen kuin hyvin koulutettu koira, olin yrittänyt tehdä oikein ja noussut etsimään melua vaimentavia kuulokkeitani.

- Maistut niin hyvältä. Voisin viettää loppuyön vain

täällä, silitellen sinua ja hyväillen näitä uskomattomia tissejä. Ne ovat niin pehmeät ja kauniit.

Terävä voihekaisu oli leikannut ilmaa, ja olisin voinut vaikka vanhoa kuulleen Alexin hymähtäneen tyytyväisenä. - Pidätkö siitä, kun nipistän niitä? Entä jos imen kunnolla ja näykkäisen? Ota nuo kirsikanpunaiset nännit hampaideni väliin ja vedän. Jos käyttäydyt kunnolla, saatan jopa nuolla niitä kielelläni, kun olen valmis.

Olin purrut hampaitani yhteen, kun olin tuntenut omien nännieni kihelmöivän Alexin ehdotuksesta. Missä helvetissä ne kuulokkeet olivat, kun tarvitsin niitä eniten? Ne eivät olleet olleet laukussani, ja yöpöytäni oli ollut pilkallisen tyhjä, aivan kuin huoneenikin olisi päättänyt houkutella minua luvattomille teille. Lopulta olin kyyristynyt nähdäkseni sängyn alle, jopa raapinut polveni kuluneisiin lattialautoihin, kun olin melkein sukeltanut pimeyksiin etsimään noita pahuksen luureja. Olin lähes huutanut helpotuksesta nähdessäni niiden tutun muodon pölypilvien keskellä, mutta iloni oli muuttunut hiljaiseksi voihekaisuksi, kun olin painanut virtapainiketta vain nähdäkseni merkkivalon pysyvän pimeänä kuin Lapin talviyö. Olin heittänyt kuulokkeet sängylleni juuri kun seinän läpi oli kuulunut kova läimäys, joka oli pilkannut yrityksiäni olla kuulematta parhaan ystäväni harrastavan ehkä elämäni kuuminta seksiä.

- Taivuta polviasia.

Alexin tyytyväinen ynähdys oli kertonut minulle, että nainen oli totellut häntä, ja olin pudottautunut turhautuneena sängylleni ja haudannut kasvoni käsiini. Kuulokkeet olivat painuneet tuskallisesti alaselkääni vasten, mutta olin vain vaivoin tajunnut vetää ne pois ja heittää ne tyhjälle yöpöydälle viereisen huoneen varastaessa kaiken huomioni. Kulliani oli jomottanut, mutta en ollut

suostunut tekemään sille mitään. Tai se oli ainakin ollut tarkoitukseni.

Alex oli nauranut, ja kun hän oli vetänyt syvään henkeä kuin haistaen jotain, olin tuntenut tuon syntisen huokaisun varpaissani asti. Kullini oli siihen mennessä ollut täysin pystyssä, sykkinyt tuskallisesti jalkojeni välissä huomiota vaatien, mutta olin silti ollut haluton antamaan sille sitä, mitä se kaikista eniten kaipasi. Olin ajatellut sikoja ja sotia ja kaikkea rumaa yrittäen kääntää huomioni tuosta kuumasta pariskunnasta, sillä syyllisyys oli nakertanut vatsaani kuin pahin juomani myrky. Tunne oli melkein onnistunut karkottamaan kiihottumiseni, mutta vain melkein. Seuraava kova läppäisy Alexin iskiessä kätensä naisen paljaalle pakaralle oli tuhonnut kaikki jalot aikomukseni, ja olin huokaissut hiljaa vajotessani sängylleni ja antaessani viimeinkin periksi halulleni. Olin saattanut vain toivoa, että he lopettaisivat ennen kuin itsehillintäni pettäisi ja alkaisin runkata heidän ääniensä tahtiin.

Sydämeni oli jyskyttänyt korvissani ja olin tuntenut hien kohoavan iholleni aivan kuin Alex olisi naisen sijaan kiduttanut minua. Olin puristanut lakanoita tiukemmin nyrkkiini estääkseni itseäni koskettamasta mihinkään muuhun kuin tuohon siniseen kankaaseen, jonka olin levittänyt peittoni päälle, mutta annoin sentään itseni nostaa selkääni ja vetää paitani pois yltäni. Viileä ilma oli tuntunut kuin hyväilyltä, kun se oli päässyt kuumalle iholleni.

- Voihyväluoja, mikä tuo on?

- Tämä, ystäväiseni, on dildo, Alex oli vastannut naisen tukahtuneeseen voihkaisuun. - Eikö se ole kaunis, niin kirkas ja lasimainen? Ostin sen vain sinua varten. Avaa suusi. Suuremmalle. Juuri noin. Vannon, että jos

**Käsiraudat, silmälaput, solmut ja lelut. Mistä muusta
sitä keskustelisi kaverinsa kanssa?**

- Muuta luokseni, Luka, Alex ehdotti.
 - Siitä tulee mukavaa, hän taivutteli.
 - Toki, miksipä ei? Minä vastasin.
- Kuinka tyhmä olinkaan.

Olen homo ja hän ei ole.

Olen rakastunut, ja, kuten voit arvata, hän ei ole.

Olen yrittänyt vastustaa yksipuolisia tunteitani, mutta ne
vain kasvavat sisälläni kuin rikkaruoho.

Kun minun sitten täytyy kirjoittaa juttuja täysin
uudenlaisista leikeistä saadakseni ylennyksen, tarvitsen
Alexia enemmän kuin koskaan.

Ja ehkä hänkin tarvitsee minua.

**Salattu rakkaus on hyvänmielen romaani kahden
miehen välisestä rakkaudesta, ystävydestä ja oman
identiteetin löytämisestä.**

